

Ano. Dneska si, milé děti, budeme povídat o infarktu. Nekynologicky-kynologicky. Neb všechno souvisí se vším. Tohle nebylo dobrý úterý, to nebylo vůbec, ale vůbec dobrý úterý. Přejdu všechny ty drobný ústrky, který se mi daly v práci, od kefiru na mých kalhotách, přes polívku v záňadří a padající drobnosti, ale přejdu rovnou k věci. Tedy rovnou do odpoledne. Začátek byl ještě i ftipnej. Rozhodně pro jednoho člověka tady, to ftipný nejspíš bude, že jo Čajdo?

Na Tali bylo ten den už při odchodu vidět, že to dneska bude zase stát za to. Neřešila jsem to, že vypálila z podesty, páč už doma bylo jasný, že fakt nutně potřebuje ven. A taky jo. Vlítla do křoví, kam nemá chodit, ale ... okamžitě čupla a dala se do práce. A pracovala velmi poctivě. Výsledkem byla obří, ale vážně obří hromada, v tak jako hůř sebratelným stavu. Čajda už se, bych tak tipla, asi usmívá. Následoval pracný pokus to nějak šikovně uklidit bez ztrátky kytičky. Musím podotknout, že marný. A Čajda už se myslím směje??? Jo? Jistě, stejně jako minule. Jak ruka, tak vodítko. Opět zahovněný!! Tohle už není přece ale možný!??? Že ne??? (Čajdo, Čajdo, ešivá ty se mi nepřestaneš smát, taky Tě potká hounoprokletí, jako mě! ☐).

No, takže do toho se přidalo úporný zvonění telefonů a Tali navíc vypálila za nějakým psem. Ani jedno se s zahouněnýma rukama nedá dost dobře řešit, že ne? Naštěstí jsme byly u potůčku, takže řešení bylo snadný. Vykoupat sebe a vodítko. A telefon zvonil a zvonil. Tali se nechala přivolat a šmejdila si kolem. Provedla jsem očistu, odložila vodítko a ještě něco na lavičku a zvedla ten úporně drncící telefon. Tam byla paní lektorka, která se po vyličení situace, do které se dovolala, upřímně taky rozesmála. Nooo, tak hlavně že sloužím jako zdroj dobrý nálady ☐ ☐ . Domluvily jsme a já si zavolala zpátky Talimůru, aby se mi tak moc nevzdalovala z dosahu, šla jsem pro vodítko..... no a vyrazily jsme.

Využila jsem dvou maníků a vedle nich se povalující fenky středoasiata k procvičení toho, že i v takový situaci a na volno se jde u paničky a říkála si, že jsem to možná blbě odhadla, že to dneska s Tali půjde, protože byla šikovní. Šikovnost jí opustila u Boromejek a opět na ní přišlo puzení ke smýkání ☐ a následně i k tahání-to už byla na vodítku, protože je tam rušno. Došla mi trpělivost, otočila jsem to a šlo se domů, dohadovat se nehodlám. Ušly jsme kus cesty a já to zkusila otočit zpátky. To už bylo lepší. Madam se srovnala a byla pěkně na příjmu. Na začátku pole jsem vytáhla balonek a hrály jsme si. Fungovala moc hezky.

Pak už to tak hezký nebylo. A to jak nám to spolu šlo donedávna, přestalo zase platit a Tali si jela na sebe. A já měla co dělat. Vždycky se mi podvedlo ji nahodit, ale.... Tříkrát a dost ! Proběhlo velmi ostré kárné řízení a pak už jsme byly zase spolu. Šly jsme spolu na volno cestičkou mezi loukami a Tali dokázala i podle povelů chodit do směrů - nebo tedy do směru-jednoho, protože jsem ji záměrně posílala jen na levou stranu, kde není tolik prostoru a byl předpoklad, že jí to tolik nezláká ke zlobení, ať to nepokazíme. A hezky se vracet na zavolání. Proč sakra vždycky nejdřív musí být to badabum, aby ta čůza fungovala? A proč člověk, aby fungovala se musí tvářit jak bůh pomsty a mluvit a sekat povely jak na buzerplace kruciš, aby ho respektovala!! No jo, já vím, protože jí to tak naučili. Ale jááá to nesnááášim!! No nic. Dobrý.

Došly jsme až k myšolouce a já jí dala velkovolno. Letěla jako vítr, nechala jsem ji. Až když už byla daleko, jsem ji přivolala, krásně běžela zpátky, vzornááá, vzornááá, a pak bum přes nos něco přelítlo a už to bočila. Sakra, híml, krucinááál. A ještě vyjeli koně..... Ale ..... povedlo se mi ji - sice velkým obloukem, ale dostat zpátky k sobě. Šikovná, šikovná byla. Vytáhla jsem z taštičky žužlo pásek a dala jí ho, já s sebou bacila na batoh. V tom vedru jsem toho poletování s Flekatou měla dost. Když dožuzlala dala jsem jí volno. Pobíhala si a pak bylo vidět, že jí zase něco bacilo přes čumák. Zvedla jsem se a šla.

A dostala infarkt. Protože jsem sáhla do taštičky, abych zjistila, kolik máme hodin a..... mobil tam nebyl. A nebyl ani v žádný jiný kapse tý taštičky. A já ho tam přece dávala!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (ne v batohu taky nebyl). Zkusila jsem se vrátit na to místo, kde jsme seděly, jestli nevypadnul tam, ale nebylo moc poznat, kde to bylo. Chodila jsem zmateně sem a tam a panika se dost zvětšovala. Dvousimkovej můj a služební byl ten telefon. Vzala jsem si ho s sebou, protože mi na něj měli volat. Teď jsem nevěděla co dřív, hledat telefon, jít za Tali..... chvíli jsem hledala, ale když jsem nevěděla pořádně, kde jsme byly, tak to nedávalo moc smysl. S nohama jak z rosolu jsem se vydala za Flekatou. A ta stála jako socha ve vojtěšce a vystavovala. Pravděpodobně celou tu dobu, co jsem hledala, páč byla pořád na tom stejném místě. S pláčem na krajíčku jsem jí moc pochválila a cvakla na vodítko. Řekla jsem jí , že je moc a moc hodná, ale musíme jít, protože jsem v..... tunelu.

Asi vnímala, že jsem na kolenou, protože byla hodná a šly jsme - či spíš letěly - domů. Chtěla jsem si vzít Brtníkův telefon, vydat se do terénu a zvonit. Pokud jsem telefon neztratila někde v civilizaci, je možný, že se ho dohledám. Doma jsem Tali hodila Brtníkovi, sebrala mu

telefon, Rumíčka a šla jsem. Cestou jsem volala do práce, sehnala číslo na kolegu a zažádala o zablokování simky. Protože jsem mezitím zjistila, že mi volání na můj ztracený telefon vždycky někdo vytípne. Takže jasný, nejspíš neleží někde pod keřema, kde jsem lovila Talimůru, ale už ho někdo má.

I přes to jsem střídavě volala na jedno i druhý číslo. Jednou mi přišla taková ta predepsaná SMS - "Nemůžu telefonovat, volejte později!" . Takže je to jasný, někdo se už i dostal dovnitř. Bylo mi hrozně. Poslala jsem SMS, kde jsem mimojiné informovala, že v případě nálezu, bude odměna. A volala dál. Až mi to najednou zvednul ženský hlas. Nožky mě skorem neudržely a udělalo se mi paradoxně nevolno □ . Příjemný ženský hlas mi potvrdil, že má můj telefon, který jí donesl soused, starší pán, který ho našel a nejde mu ovládat. Takže to vždycky vytípne. "MŮJTYBOŽETYJSITAKHODNÝ!!! TY JSI NA MĚ TAK MOC HODNÝ!!" Hulákala jsem v duchu cestou domů, k vedlejšímu paneláku, kde jak nálezce, tak paní s kterou jsem mluvila bydlí. NEJSOU VŠICHNI LIDI ŠMEJDIIIII, JSOU I TI HODNÍÍÍ!!

Sešly jsme se s paní dole a pak šly zazvonit na toho hodnýho člověka, který si telefon nenechal. Našel ho prý na lavičce u rybníčků! Já ho tam v tom zmatku položila. Asi, když jsem brala vodítko a další věci. Nechápu to. Každopádně telefon mě opustil na tom nejnevhodnějším místě, všem na očích. Kdyby ležel pod keřem, asi by byla větší naděje, že ho najdu, než když leží na lavičce. Pán prý tam seděl jakou dobu a nikdo si pro telefon nešel. Taky nemohl, protože lítal za tou čůzou v trní!!!!!!! . Nechtěl ho tam nechat, tak ho vzal domů. A pak se snažil a snažil to zvednout, místo toho to típnul a taky nějak odeslal tu predepsanou zprávu. Odměnu sice nechce, ale..... já budu dneska, kdy to celý píšu, ráda o ten litr lehčí. Protože sliby se mají plnit nejen o vánocích a ocenit to, že je někdo poctivý už tuplem.

Domů jsem šla mokrá jako myš, vyřízená jak žádost. A jak jindy s vodou opravdu šetrím, tak tentokrát ta sprcha byla hodně dlouhá.